

Argi ortik edanez,
nai neuke erre, zerbeldu
maite-su gorian.

Leun gezitu naroe
zeru-izpi urrezkoak;
geiago ez otzik:
garbitu nagikenik
zabar erdoiz osoan
ez da iñor, Zu ezik.

Ementxe poz-jario,
bular zokoan ixil,
zein egoitz kutuna!
Ikus ez, oar zaitut.
Oi eragin ms-samur,
laztanze biguna!

Zugandik naz igesi,
luzaro or-an ibilli
ames uts jarraille.
Josu! erruki zakit,
oiñaze kezaldian
bai zaitut urgazle.

Ementik at, zer al dot?
Eztabaida zorrotza,
ziraunen edena;
bide ondoan zoztor,
oiñetarako sare,
kalte dakarrena.

Mintza zakit gozoro,
ixillik mintza bigun,
ene gogo barru;
zure goitar bizitzaz
aopeko eztitan
irakas nagizu.

Iretargi biliosa
goi sakonean barna
dabil barre dirdir...
Ni geldi nadin emen,
Zuri, Josu laztana,
aterge so ñirñir.

Zure itzal muga bako
ames lañoz egiña,
ta nire itzal zoro,
etenkor ta gelbera,
alkarregan baturik
begoz aldi oro.

Oi, Josu, maite samur!
neure zaitut osorik,
zeure nozu guztiz.
Biok gagozan emen,
illeti bi antzera,
leia ta su biziz.

ARKAITZ ZULOKO ELEIZAN

«*Sacra aedicula in Monte Carmelo erecta
ab ipso Elia Virgini pariturae*»
(Joan., Inst. Prim. Mon., 1, 3, 19)

Biotz-zokoan —osin illuna!—
nok ez dau senti, barre gozo lez,
uler-gaitza dan maite-joku?...
Zerren ez dakit, baiña mendiak
maite ditut nik iskitsu.
Oreb gaiñean legea iragar
ta Sinai eban gure Jainkoak
beñola izan bizi-leku;

Tabor munean, argi-dirdir uts,
Kristo'k, barriz, antza aldatu.

Askor jagi zan ezerezetik
Jaunak nai utsez biziratuta,
biran dakusgun gaudia:
begitu zenbat eder-bitsetan,
arkaitz, baso ta egia.
Baiña guztion gain aintzagarri,
amen mosua baizen dardarti,
orra Karmel'go mendia.
Jaunak zuretzat, Odeitxo zuri,
antola bizitokia.

Suge lez dator ura dantzari,
eder-ispillu geldi-eziñez
mao gorriai agurka;
ames-goiz urdin, odol-iñarra,
sua ostoañ jauzika.
Pipil lizunkoi, bizira naia,
erle-burrunda, lore-erne zori,
eun txori batez abeska;
edur antzera ardiak larran,
etenbako intxarri oska.

Ta eder-baratz erregin yaukal,
zure baseleiz, Odeitxo garden,
arkaitz-zuloan etzanik;
goian dau, zure aintzaz jarria,
maite-omena zintzilik.
Eli aundiak, asmo leial min,
bein iduritan ikas ebanez
jaso dautzu bikaiñik;
egi-egiaz, zu gorets naita,
ba-dau naikoa axolarik.

Otoitzerako ixil egoki,
arri bizian laiñoz egiña,
ez aundi-zabal, ez medar;
aurki-zerrenda ezker-eskuma,
eskuz landuta apain samar.
Arte-marteka otoi ta ikasi:
zeregin ortan askotxo dira,
nor geiagoz, gazte ta zar.
Oi, Karmel tontor! Igan bai dala
on guztizko maite-bear.

Biur, zulo ta oker-unetan
or-emen ainbat, izukor gisan,
ikusi padar zintzoak:
zure gurtzaille dozuz, Odeitxo,
iñoiz be asper bakoak.
Gau ozkarbian gorets zaitue,
ta goiza gorri jantziz batera,
entzun aren malko oiuaak:
itzik ezpada, biotz nai gogo,
danak zuri opatuak.

Arein buru dan Eli igarlea,
kezka larri bat barrun ba'leu lez,
or azi-ereille urduri,
etorteko dan Ama-susmoaz
adia bai dau maskuri.
Zertaz da mintzo? Zer erein ete?
Andra Maria, sortzez garbia,
odei atako iduri:
auxe lankideen gogo-soloan
erein doan azi guri.

Ta ames goi ori egiz biltzeko,
asmoz jori ta suz garra bera,
len-Gopatza dau sortua.
Gerora, padar-biotzak nainun
Amari maite-oiua.

Izar naiz euzki, atsedean barik,
usain, argi ta doiñuz nastean,
gogora dakar zerua,
aren ederrez muiñea daula
osoan birloratua.

ARGI - SEMEA

«Ecce Virgo concipiet, et pariet Filium»
(Isai, 7, 14)

Ibaia

Jaunak zorion-baratz erdian
ipiñi ninduan samur.
Uretan sotil, zeru osoa
lepo-gaiñ dakart antzikur;
zoramenezko zugatz ezeak
biran ditut buru-makur,
otzikara ta eltxun dardarti,
zenbait nai nire oe ur.

Ostargia

Zur da mendian artzain gaztea,
zur itxastarra ontzian,
lilluraz doan ikuskizuna
izanik begi aurrean.
Euzki zarraren suzko moskola
ager orduko ur atzean
aurleri nator ni zeru-gangan,
soiñeko zuri-gorrian.

Larrosa

Eundaka liliz inguraturik
baratz-munean naukazu,
ogei urteko neskatxa iduri,
lirain, pertxeta, dizditsu;
illargiaren zidar-izpiak
morgil au dautzu lo-leku,
geldi ezin dan aize txoliñak
ekaitz orduan gordailu.

Lar ixioa

Gauza kaxkarra izanagaitik,
ba-dot naiko illarrain-zio.
Larra naz Oreb mendi-gerrian,
ta Goikoak nau ixio;
sua darist, ta kiskaldu barik;
Jaunari esker nakio...
Ta bardintsu, ni onan ikusiz,
Mois'ek be agur dagio.

Noe'ren kutxa

Uiol. Ur-giltzak ortzian eten:
lurak dardar, gizona zurbil;
zezen antzera, orruz itxaso...
Au bai triskantza ta naspil!
Ni, orraitino, ur apartsu zear,
itxaro-argia dingil,
bizidun oro suntsitu arren,
ez nintzan nastean murgil.

Mailiadia

Mailladi nozu, bardiñik eza,
urrezko laiño bitsean;
lurrean dodaz oin biak tinko;
burua barriz ortzean.